

Când vine vremea pierderii

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.” (Filipeni 3:8)

Când au mâncat din fructul aflat în pomul cunoștinței binelui și răului, Adam și Eva au cunoscut prima pierdere – pierderea inocenței. Și inocența a fost înlocuită cu egoism, cu conflicte, cu acuzații și cu dorința de a avea control și supremație asupra celuilalt.

La puțin timp după aceea, au fost martori la prima pierdere a unei vieți, atunci când li s-au dat piei de animal ca să își acopere goliciunea. Când li s-a interzis accesul la pomul vieții, ca nu cumva să mănânce și să trăiască veșnic, ei și-au pierdut și minunatul cămin din grădină, iar ani mai târziu l-au pierdut pe fiul lor Abel, ucis de mâna fratelui său, Cain. În cele din urmă, unul dintre ei și-a pierdut partenerul de viață, iar după un timp partenerul supraviețuitor și-a pierdut și el viața. Atât de multe pierderi, ca urmare a unei singure decizii!

Da, toți cunoaștem realitatea și durerea pierderii și cei mai mulți dintre noi le simțim cel mai profund atunci când pierderea ne lovește familia. Și nici nu este de mirare acest lucru, deoarece în familie avem cele mai strânse legături, de aceea pierderea suferită aici, în diferitele ei forme, ne lovește cel mai greu.

1 iunie – Sabatul copiilor

În această săptămână, în timp ce vom continua să urmărim viața de familie, o vom privi în contextul diferitelor pierderi pe care le putem suferi.

Duminică, 26 mai

Pierderea sănătății

Suntem la mii de ani distanță de timpul când omul avea acces la pomul vieții și toți simțim acest lucru, mai ales când este vorba de sănătatea fizică. Mai devreme sau mai târziu, dacă nu murim de tineri în vreun accident, toți ajungem să cunoaștem crunta realitate a pierderii sănătății. Dar, oricât de grea ar fi ea, este cu mult mai dureros când boala lovește și pe cineva din familia noastră. Câți părinți, atunci când își veghează copilul bolnav, nu și-ar dori să fie ei în locul lui? Din nefericire, nu ne aparține această alegere.

1. Ce au în comun toate aceste relatări? Iair...I-a făcut următoarea rugămintă stăruitoare: „Fetița mea trage să moară; rogu-Te, vino de-Ți pune mâinile peste ea, ca să se **Marcu 5:22-24,35-43** facă sănătoasă și să trăiască.” Isus a plecat împreună cu el.

Matei 15:22-28

„După ce a ieșit din sinagogă, a intrat în casa lui Simon. Soacra lui Simon era prinsă de **Luca 4:38,39** friguri mari și L-au rugat pentru ea. El S-a plecat spre ea, a certat frigurile și au lăsat-o frigurile. Ea s-a sculat îndată și a început să le slujească.” Luca 4:38,39

Ioan 4:46-54

Recunoaștem că suferim pentru că trăim într-o lume căzută. Când păcatul a intrat în lume, odată cu el au intrat și moartea, și durerea cronică, și boala, și suferința fizică. Când ne confruntăm cu o boală cronică sau terminală, putem trece printr-un șoc, prin mânie și prin disperare sau chiar ne vine să strigăm: „Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit și pentru ce Te depărtezi fără să mă ajuți și fără s-ascuți plângerile mele?” (Psalmii 22:1). La fel ca David, și noi ne îndreptăm întrebările, mânia și durerea către Dumnezeu.

În multe privințe, boala și suferința vor rămâne o taină până când moartea va fi învinsă definitiv la revenirea lui Isus. Însă putem culege din Cuvântul lui Dumnezeu adevăruri importante. În timp ce îndura o suferință de nedescris, Iov a cunoscut cea mai

profundă apropiere de Dumnezeu. El spune: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine, dar acum, ochiul meu Te-a văzut” (Iov 42:5). Pavel avea un fel de boală cronică, iar modul în care s-a raportat la ea ne spune că suferința ne poate face în stare să-i mângâiem pe alții, să avem compasiune față de cei care suferă și să slujim mai eficient (2 Corinteni 1:3-5), dar aceasta doar dacă nu o lăsăm să ne doboare.

Când vine o boală, ce făgăduință putem invoca? Cum ne ajută în astfel de momente faptul că știm că Isus, Domnul nostru, a suferit pe cruce? Ce ne învață jertfa Lui despre dragostea lui Dumnezeu care nu ne părăsește niciodată?

Luni, 27 mai

Pierderea încrederii (I)

Toți suntem oameni păcătoși care, la un moment dat, ne dovedim nedemni de încredere pentru cineva care s-a încrezut în noi. Și cine nu a fost o victimă a trădării încrederii? Însă, oricât de grea este o astfel de încercare, ea este mult mai greu de suportat atunci când trădăm sau suntem trădați de un membru al familiei.

Uneori poate părea mai ușor să fugim, când decidem că relația respectivă nu merită efortul de a o repara. Dar nu este ușor dacă este vorba despre un membru al familiei, cum ar fi soțul sau soția. Am putea spune chiar că unul dintre scopurile căsătoriei este acela de a ne învăța lecția reclădirii încrederii atunci când a fost înșelată.

2. Într-o relație, când încrederea a fost compromisă, cum pot fi vindicate și salvate și încrederea, și relația?

“Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă
1 Petru 5:6,7 înalțe. Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.” 1 Petru 5:6-7

1 Ioan 4:18 “În dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârșită izgonește frica, pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.” 1 Ioan 4:18

Iacov 5:16 “Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.” Iacov 5:16

Matei 6:14,15 “Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar, dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” Matei 6:14-15

Reclădirea încrederii înșelate este ca o călătorie – trebuie să înaintezi pas cu pas. Ea începe cu recunoașterea sinceră a durerii provocate și cu mărturisirea adevărului, indiferent care a fost ofensa și cine a provocat-o.

Când cauza rupturii a fost un adulter, vindecarea poate începe când cel care a trădat mărturisește. Ca parte a procesului vindecării, mărturisirea trebuie însoțită de o sinceritate totală din partea celui vinovat. Nu poate rămâne nimic ascuns; altfel, când se va descoperi (și cu siguranță va fi descoperit), încrederea care fusese recâștigată va fi distrusă și, când este înșelată a doua oară se ajunge la vindecarea cu mult mai greu decât prima dată.

Reconstruirea încrederii cere timp și răbdare. Cu cât ofensa este mai serioasă, cu atât va fi nevoie de mai mult timp. Acceptă că uneori vei simți că faci doi pași înainte și trei înapoi. Într-o zi îți se va părea că există speranță pentru mâine, iar a doua zi simți că-ți vine să fugi și să lași totul. Totuși mulți oameni au reușit să-și refacă relațiile distruse și să-și clădească o relație de căsătorie mai profundă, mai apropiată și mai satisfăcătoare decât înainte.

Ce căi de vindecare a unei căsnicii pot exista în cazul altor tipuri de pierdere a încrederii? În același timp, cum poate fi o relație în care, chiar dacă există iertare, nu mai poate exista încredere?

Marți, 28 mai

Pierderea încrederii (II)

Încrederea se pierde și atunci când există violență în familie. Deși pare de necrezut, studiile arată că familia, căminul, este cel mai violent loc din societate. Violența în familie afectează toate tipurile de familie, inclusiv căminul creștin. Violența este un atac de orice fel – verbal, fizic, emoțional, sexual sau de neglijență activă ori pasivă – care este comis de o persoană sau de mai multe împotriva unei alte persoane.

“Ci a umblat în calea împăraților lui Israel și chiar a trecut pe fiul său prin foc, după urâciunile neamurilor pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel.” 2 Împăraților 16:3

3. Biblia conține relatări despre violență în familie, chiar în poporul lui Dumnezeu. Care sunt gândurile și sentimentele tale când citești următoarele pasaje? De ce crezi că au fost păstrate în Scriptură aceste istorii de viață?

Geneza 37:17-28 Iosif s-a dus după frații săi și i-a găsit la Dotan. Ei l-au zărit de departe și, până să se apropie de ei, s-au sfătuit să-l omoare.

2 Samuel 13:1-22 Absalom, fiul lui David, avea o soră frumoasă, numită Tamar, și Amnon, fiul lui David, a iubit-o

“Au trecut prin foc pe fiil și țiclele lor, s-au dedat la ghicire și vrăjitorii și s-au vândut ca
2 Regi 16:3; 17:17 să facă ce este rău înaintea Domnului, mâniindu-L.” 2 Împ 17:17

“Și-a trecut pe fiul său prin foc; se îndeletnicea cu ghicirea și vrăjitoria și a ținut la el
2 Regi 21:6 oameni care chemau duhurile și ghiceau viitorul. A făcut din ce în ce
mai mult ce este rău înaintea Domnului, mâniindu-L.” 2 Împăraților 21:6

Comportamentul abuziv este o alegere conștientă a unei persoane de a exercita putere și control asupra alteia. Acesta nu poate fi explicat sau scuzat de alcoolism, de stres, de nevoia de satisfacere a dorințelor sexuale, de incapacitatea de a-și controla mânia sau de comportamentul victimei. Victimele nu sunt răspunzătoare pentru acțiunea abuzivă a abuzatorului. Abuzatorii distorsionează și pervertesc dragostea, deoarece „dragostea nu face rău” (Romani 13:10). Tratamentul profesionist poate facilita o schimbare în comportamentul abuzatorului, dar aceasta numai dacă el își asumă responsabilitatea pentru felul în care se comportă și caută ajutor de specialitate. Pentru cei care sunt deschiși față de El, Dumnezeu *poate să facă nespus mai mult* pentru a-l ajuta pe abuzator să înceteze să comită abuzuri, să se pocăiască de atitudinea și de purtarea lui, să repare răul produs, în măsura în care este posibil, și să adopte metode de a-și vindeca inima și de a-i iubi pe ceilalți (compară cu Efeseni 3:20).

Dacă ai fi tu cel care suferă, ce cuvinte de acceptare, de mângâiere și de speranță ai vrea să auzi? De ce este important să oferi mai degrabă siguranță, acceptare și empatie decât să dai sfaturi despre cum să se comporte mai bine în relația cu abuzatorul?

Miercuri, 29 mai

Pierderea libertății

Doar Dumnezeu știe câte milioane sau miliarde de oameni se luptă cu o formă de dependență (sau adicție). Nici până azi cercetă-

torii nu înțeleg exact ce anume o cauzează, chiar dacă, în anumite cazuri, pot să vadă efectiv partea din creier care este sediul poftelor și al dorințelor. Din nefericire, depistarea sediului dependențelor nu înseamnă și eliberarea de ele.

Dependența este o problemă și pentru alții, nu doar pentru cel dependent. Toți membrii familiei – părinți, soțul sau soția, copii – suferă când unul dintre ei este ținut captiv de o putere de care pare că nu se poate elibera.

Droguri, alcool, tutun, jocuri de noroc, jocuri pe internet, pornografie, sex sau chiar mâncare – se transformă în dependențe din cauză că devin obiceiuri, că ne obișnuim treptat și progresiv să le folosim sau să abuzăm de ele. Nu ne mai putem opri nici măcar când stim că ne fac rău. Deși avem libertatea de a alege, devenim sclavii lucrurilor de care am ajuns dependenți, adică ne pierdem libertatea. Iată cum explică Petru: „Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit” (2 Petru 2:19).

4. Care sunt lucrurile care îi pot duce pe oameni la dependență?

“Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, **Luca 16:13** sau va ține numai la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” Luca 16:13

Romani 6:16 “Nimeni, când este ispitit, să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu.” Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare **Iacov 1:13-15** este ispitit când este atras de pofta lui însuși și mormit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făcut, aduce moartea.” Iacov 1:13-15
1 Ioan 2:16 “Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.” 1 Ioan 2:16

Păcatul și dependența nu sunt același lucru. Putem comite un păcat față de care nu avem o dependență, deși, foarte des, se poate transforma în dependență. Cât de bine ar fi ca, prin puterea lui Dumnezeu, să spunem stop păcatului înainte de a deveni dependență. Desigur, singura soluție durabilă la problema păcatului și a adicției este să primim o inimă nouă. „Cei ce sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftetele ei” (Galateni 5:24). Pavel explică și ce înseamnă să murim față de firea păcătoasă, dependentă de vicii, ca să putem trăi pentru Hristos (Romani 6:8-13) și apoi adaugă: „Ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus

Hristos și nu purtați grijă de firea pământescă pentru ca să-i treziți poftele” (vers. 14).

Cum îi putem ajuta pe oameni să înțeleagă că și un creștin poate și ar trebui să caute ajutor de specialitate, fără să considere că aceasta înseamnă că și-a pierdut credința?

Joi, 30 mai

Pierderea vieții

Ca ființe omenesti, cunoaștem realitatea morții. Citim despre ea, o vedem și poate chiar am fost aproape să ne confruntăm personal cu ea.

5. Cum este descrisă moartea în Scriptură și de ce este descrisă astfel?

1 Corinteni 15:26 “Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimic și va fi moartea.”
1 Corinteni 15:26

Cine dintre noi, pierzând pe cineva drag, nu a cunoscut personal ce vrăjmaș cumplit este moartea? Pe de altă parte, moartea are și partea ei „bună”. Cei care închid ochii în Domnul, în ceea ce li se va părea doar o clipă vor fi înviați la nemurire. „Pentru credincioși, moartea este ceva de mică însemnătate. ... Pentru creștini, moartea nu este decât un somn, o clipă de tăcere și de întuneric. «Viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și, când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.»” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 787

Cei vii, în special prietenii și membrii familiei care rămân în urmă, sunt cei care cunosc tristețea morții. Durerea este un răspuns firesc la pierdere. Este suferința emoțională pe care o trăim atunci când ne este luat ceva sau cineva pe care îl iubim. Procesul durerii sufletești nu este același pentru toți, dar, în general, oamenii trec prin aceleași etape. Prima și cea mai obișnuită reacție la moartea cuiva drag este șocul, urmat de negare, chiar dacă moartea era de așteptat. Șocul este protecția emoțională de a nu te lăsa doborât brusc de pierdere și poate dura între două și trei luni. Poți trece și printr-o perioadă în care ești permanent absorbit de gânduri legate de cel drag, chiar în timpul activităților obișnuite ale zilei. Aceasta poate dura de la șase luni la un an.

Etapa disperării și a depresiei este o lungă perioadă de mâhnire profundă, probabil cea mai dureroasă și mai amânată fază a doliului, în timpul căreia, treptat, ajungi să accepți realitatea pierderii. În această etapă, poți să treci printr-o serie de emoții – mânie, vinovăție, regret, tristețe și anxietatea. Perioada de jale nu te scapă de toată durerea și de toate amintirile pierderii. În etapa finală, a refacerii, începi să manifesti din nou interes pentru activitățile zilnice și să funcționezi normal de la o zi la alta.

6. Ce gânduri mângâietoare găsești în următoarele pasaje?

Romani 8:31-39

“El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”

Apocalipsa 21:4

1 Corinteni 15:52-57

Vineri, 31 mai

Un gând de încheiere

Mulți suferă ca urmare a dependențelor: și-au pierdut banii, locul de muncă, sănătatea și libertatea. Dar Isus a venit să ne aducă eliberarea de păcate și de vicii și, „dacă Fiul vă face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36). El a promis că va fi întotdeauna cu noi (Matei 28:20; Isaia 43:2), așa că nu trebuie să purtăm singuri războiul acesta. Lupta este a Domnului (1 Samuel 17:47) și El ne-a promis biruința (1 Petru 1:3-9). Astăzi putem să pornim pe drumul victoriei asupra oricărei dependențe și să primim libertatea pe care o dorim și noi, și Dumnezeu. Desigur, vom avea de luptat și se va putea ca, uneori, chiar să cădem. Dar, atâta timp cât nu-L părăsim pe Domnul, nici El nu ne va părăsi. Și nu este nimic greșit în a căuta ajutor profesionist. Așa cum poate folosi un specialist în medicină ca să ne ajute în problemele de sănătate, Domnul poate folosi și un consilier profesionist ca să ne ajute în cazul unei dependențe.

„Când dificultățile și încercările ne înconjoară, trebuie să fugim la Dumnezeu și să așteptăm cu încredere ajutorul Aceluia care este

puternic pentru a mântui și a elibera. Dacă vrem să primim binecuvântarea lui Dumnezeu, trebuie să o cerem. Rugăciunea este o datorie și o necesitate, dar oare nu neglijăm noi lauda? ... Trebuie să cultivăm recunoștința. Ar trebui să contemplăm adesea bunătățile lui Dumnezeu, să ne amintim de ele, să laudăm și să slăvim Numele Său sfânt, chiar și atunci când trecem prin necazuri și suferințe.” – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 2, p. 268

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Judecătorii 7–13

1. Care sunt cele două cetăți care au refuzat să le dea pâine lui Ghedeon și oștenilor lui?

2. Câte sute de ani trecuseră de când se așezaseră fiii lui Israel la Hesbon și în Galaad?

3. Cine pe cine omora după criteriul pronunțării unui cuvânt?

4. Ce a spus Îngerul Domnului referitor la Numele Său?

Istoria mântuirii, cap. 66

5. Ce vor face cei nelegiuți, mânați de o furie ca a (cu furia) demonilor?

PRIVIRE GENERALĂ

Sunt anumite etape ale vieții de familie prin care am vrea să nu trecem vreodată. Unele sunt inevitabile, dar extrem de dureroase, cum este pierderea finală a sănătății și a vieții. Pe altele nu ni le imaginăm niciodată ca fiind posibile. Cine s-ar putea gândi în ziua nunții, când stă înaintea prietenilor și a familiei, că acela ar putea fi începutul unui adulter, al unei dependențe vicioase sau al violenței domestice? Dar lucrurile acestea se întâmplă tot timpul. Studiul din această săptămână abordează câteva dintre realitățile cele mai dure ale vieții de familie, din perspectiva biblică și creștină.

Nu există nicio îndoială că sănătatea noastră și binele nostru fizic sunt o preocupare continuă a Domnului nostru. Când noi suferim, suferă și El: „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui” (Isaia 53:4). Poate ne-am gândi că, atunci când a venit în lumea noastră, Mesia ar fi trebuit să aibă responsabilități mai importante decât să-și consume timpul vindecând oamenii, dar gândul acesta este greșit. Și putem fi convinși că inima Lui nu s-a schimbat în această privință. De aceea, preocuparea Sa permanentă și grija Sa pentru cei bolnavi ar trebui să marcheze întotdeauna și slujirea acelora care Îi poartă Numele.

„Am avut încredere în tine!” Tonul cu care sunt spuse aceste cuvinte trădează realitatea că, de multe ori, ele sunt rostite după dureroase acte de trădare. Isus Însuși știe cum este să fii trădat (Luca 22:48) și poate empatiza cu toți cei cărora le-a fost înșelată încrederea. Chiar și cuvintele Sale referitoare la adulter (Matei 5:28), deși sunt adesea citite în lumina sfințeniei personale, pot fi privite ca o încercare de a păstra angajamentul de căsătorie, prevenind în mod înțelept să aibă loc în inimă ceea ce legea condamnă în trup.

COMENTARIU

Dumnezeu ne înțelege suferința

Într-o anumită măsură, toți suntem frământați și ducem o luptă, cu suferința și cu durerea care există în lume. Alex a avut pentru prima dată o luptă serioasă în acest sens, la serviciul comemorativ neoficial în cadrul căruia a trebuit să privească în ochii unei mame și să-i vorbeas-

că despre un Dumnezeu care era prezent atunci când fiul ei (cel mai bun prieten al lui Alex din școala elementară) a fost grav rănit la creier într-un accident de mașină și care apoi, nemaisuportând o viață de chin, s-a sinucis. Alex și prietenul său încă nu împliniseră douăzeci de ani. E greu să spui ceva în astfel de momente. Nici lui Alex nu i-a fost ușor. Dar i-ar fi fost și mai greu, dacă Dumnezeul pe care i-L descoperea acum mamei celui mai bun prieten al său nu și-ar fi privit propriul Fiú atárnând pe cruce și murind. Dumnezeul nostru a bătut până la drojdie paharul durerii și al suferinței personale și, de aceea, este îndreptățit și calificat să vorbească despre durerea noastră. În această privință, El stă singur printre toți „zeii” închipuiți de oameni.

Pe măsură ce studiul acesta ia în discuție momentele de pierdere care ne aduc înaintea un șir de suferințe, nu putem să nu vorbim despre adevăratul Dumnezeu – nu vreun zeu care s-a izolat de suferință. În cartea sa *The Cross of Christ* (Crucea lui Hristos) John R. W. Stott spunea: „N-aș fi putut crede niciodată în Dumnezeu dacă nu ar fi fost crucea. ... În lumea reală, a durerii, cum ne-am putea închina unui Dumnezeu imun la durere?” El continuă spunând că suferințele noastre devin mai suportabile în lumina suferinței Lui.

Exemple încurajatoare

Când vedem pe cineva drag pierzându-și sănătatea sau simțim noi înșine că ne-o pierdem, Annie Johnson Flint ne slujește tuturor cu degetele ei artritice. A rămas orfană, copil fiind, și în cele din urmă s-a îmbolnăvit de artrită reumatoidă severă, boală care a făcut ca întreg corpul să se contorsioneze de durere. Apoi a dezvoltat cancer și incontinență vezicală, iar mai târziu a orbit. Durerea și suferințele din corpul ei erau atât de intense, încât biograful ei a spus că ultima dată când a văzut-o avea șapte sau opt perne ca să-i susțină corpul. Cu toate acestea, de la această fiică schilodită a lui Dumnezeu vine acest imn de laudă:

*El dă mai mult har când poverile se îngreunează,
multă putere când truda sporește;
în nenorocire adaugă îndurare,
cu cât se înmulțesc încercările, și pacea Lui se-nmulțește.
Când ne-am epuizat rezervele de răbdare,
când, deși truda zilei este abia la amiază, dar puterea ne-a scăzut,*

*când am ajuns la capătul resurselor,
darurile Tatălui nostru sunt abia la început.
Nu te teme că vei avea nevoie
mai mult decât poate El să dea.
Ale Dumnezeului nostru sunt toate resursele;
bizuie-te pe brațul Său cel veșnic și vei birui, vei vedea!
Dragostea Lui nu are margini, harul Lui e nemăsurat,
puterea Lui nu are hotare pe care oamenii să le cunoască;
fiindcă din bogățiile Lui infinite, prin Isus,
El dă, și dă, El ne dă ne-ncetat.*

Când ne gândim la pierderea vieții, ar trebui să ne amintim de moartea lui Henry White, fiul cel mare al lui Ellen White, „dulcele... cântăreț” al familiei. A răcit, a făcut pneumonie și, în urma acestei boli, a murit în decembrie 1863. Ellen White amintește câteva gânduri emoționante din acea situație teribil de grea: „Când zăcea pe patul de moarte, Henry White, fiul nostru cel mare, a zis: «Patul de suferință este un loc prețios, dacă avem prezența lui Isus.»” – *Solii alese*, cartea 2, p. 154 (ed. în lb. română). El ceruse să fie îngropat lângă frățiorul lui, John Herbert, ca să poată fi împreună la înviere. Avea doar șaisprezece ani când a murit, dar a lăsat în urmă o moștenire izvorâtă din experiență: prezența lui Isus și făgăduința învierii. Aceste două daruri gemene ajută ca toate dificultățile să poată fi îndurate.

Rădăcina violenței și a adulterului

Isus din Nazaret ar trebui apreciat de toți oamenii, indiferent dacă sunt creștini sau nu, pentru modul extraordinar în care a expus rădăcinile răului omenesc. Majoritatea oamenilor pot să recunoască probleme sociale cum ar fi violența domestică și adulterul, dar nu reușesc să propună soluții suficient de riguroase. Isus nu s-a ferit deloc să expună aceste vicii. Pe măsură ce studiul biblic atinge subiectul violenței și al infidelității în familie, să ținem seama de învățăturile înțelepte ale Domnului Isus.

Învățătorul ceresc arată cauzele infidelității maritale și ale crimei (punctul culminant al violenței) în activități în care toți am fost implicați într-un moment sau altul în viața noastră (Matei 5:21,22,27,28). Realitatea dură este că pofta ochilor și spiritul de mânie, ceva ce am experimentat fiecare, ne așază pe o traiectorie care, dacă scapă de sub

control, se termină cu adulter sau cu crimă. Dacă ți se pare că este o exagerare, gândește-te ce pedepse amintește Isus, făcând referire la cea mai înaltă curte de justiție din țară, la vremea aceea, Soborul, și în cele din urmă la „focul gheenei”, pentru simpla rostire a unor cuvinte mâniaose sau disprețuitoare la adresa semenilor (vers. 22). Aceste expresii nu sunt hiperbole, ci cruda realitate că uciderea și adulterul sunt stejarii uriași crescuți din ghindele poftei și mâniei.

Când vorbește despre păcatul sexual sau despre crimă (violența extremă), Isus are în vedere atât să avertizeze, cât și să prevină. El arată de unde începe „lupta cu vrăjmașul”, faza ei incipientă – privirea plină de poftă și cuvântul mânios. El nu așteaptă ca acestea să dea roade, deoarece este mai greu de stăpânit comportamentul violent al unui om pe jumătate nebun de mânie și nu e de așteptat ca un om complet înrobitor de poftă și de imaginație să-i fie credincios soției.

O mărturie tragică

Poate am spera ca familiile care susțin că Îl urmează pe Isus – familiile creștine – să nu cunoască violența domestică. Dar Benjamin Keyes, împreună cu Centrul pentru Studiarea Traumei de la Regent University, deplânge faptul că „în familiile creștine există o incidență a violenței domestice mai mare decât în familiile necreștine.” – Charlene Aaron, „Domestic Abuse in the Church: «A Silent Epidemic»”, 5 februarie 2006, <http://www1.cbn.com/cbnnews/us/2016/January/Combating-Domestic-Abuse-in-the-Church>. Suntem surprinși? Poate că experiențe ca aceea a lui Marleen trebuie să fie făcute publice: „O femeie, căreia îi voi spune Marleen, s-a dus la pastor și i-a cerut ajutorul. «Soțul meu mă abuzează», i-a spus ea. «Săptămâna trecută m-a lovit și m-a trântit la pământ. Mi-a rupt o coastă.» Pastorul și-a exprimat empatia, s-a rugat împreună cu Marleen și apoi a trimis-o acasă, sfătuind-o: «Încearcă să fii mai supusă. În definitiv, soțul tău este capul tău spiritual.» Două săptămâni mai târziu, Marleen era moartă – ucisă de un soț abuziv. Bisericii nu-i venea să creadă. Soțul lui Marleen era instructor la Școala duminicală și diacon. Cum a fost posibil să facă așa ceva?» – Chuck Colson, „Domestic Violence Within the Church: The Ugly Truth” (20 octombrie, 2009), <http://www.christianheadlines.com/news/domestic-violence-within-the-church-the-ugly-truth-11602500.html>.

WOMEN

În studiul acesta, luând în discuție violența domestică, autorii sunt pe deplin conștienți că cititorii sunt creștini care studiază în Școala de Sabat. Studiul acesta oferă oportunitatea de a expune cu onestitate această situație nedorită și de a-i încuraja pe cei care se află sub teroarea ei să caute ajutor cât mai urgent.

APLICAȚIA

Chiar dacă se ocupă cu experiențele mai aspre ale vieții, studiul acesta atinge ceva ce se întâmplă în unele familii din biserică. Pentru unii, Sabatul nu este întotdeauna un „Sabat fericit”. Grupa Scolii de Sabat ar trebui să le ofere susținere și înțelegere celor care suferă abuzuri. Discutați câteva modalități practice în care biserica poate deveni un adăpost pentru familiile în necaz. Sugestii:

1. O cale de a crea o atmosferă vindecătoare în cadrul bisericii este aceea de a pune în legătură persoanele care au suferit în trecut cu persoane despre care știți că suferă în prezent. Chiar și cele care suferă în prezent le pot fi de ajutor altora care suferă în același fel. Cere-le membrilor grupei să se gândească la câteva căi prin care biserica voastră locală poate atinge acest obiectiv, inspirându-i prin următorul citat: „Acea care au suportat cele mai mari necazuri sunt adesea cei care pot să le aducă mângâierea cea mai mare altora, ducând strălucirea soarelui oriunde merg. Asemenea oameni au fost corecțai și făcuți să fie mai plăcuți prin suferințele lor. Ei nu și-au pierdut încrederea în Dumnezeu când au fost asaltați de necaz, ci s-au apropiat mai mult de dragostea Sa ocrotitoare.” – *Solii alese*, cartea 2, p. 154 (ed. în lb. română)

2. Violența în familie este o problemă din mai multe motive. Dar este deosebit de periculos faptul că adesea este ascunsă în tăcere și în negare. Biblia este foarte transparentă în privința abuzurilor din familiile ei notabile (Geneza 4:8; 37:17-48; 2 Samuel 11:4; 13:14), deci violența de toate tipurile, din cadrul familiei, trebuie să fie dată pe față și tratată de dragul siguranței, al responsabilității și al angajamentului creștin al celor implicați. Cum poate biserica locală să creeze mijloace prin care victimele abuzului să poată găsi un refugiu aici?